

Arrest

nr. 255 997 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
 Britselei 47-49/5
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 april 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor verzoekers en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2019 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 februari 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.07.2019 werd ingediend door :

G. K. (R.R. [...])
geboren op [...]1961
G., A. (R.R. [...])
Meisjesnaam: G., A.
Ook gekend als : G. A.
geboren op [...]1961
Hun meerderjarige dochters:
G. M. (R.R. [...])
geboren op [...]1987
G. A. (R.R. [...])
geboren op [...]1991
wettelijke vertegenwoordiger van:
S. D. (R.R. [...])
Geboren te B. op [...]2019
Adres: [...] EVERE
Nationaliteit: Armenië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 02.04.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en drie maanden voor G. K., G. A. en G. M. en acht maanden voor G. A. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij werkbeloftes voorleggen voor een tewerkstelling in een knelpuntberoep. Ze zouden dus een vacature kunnen invullen waarvoor Belgische werkgevers geen kandidaten vinden op de arbeidsmarkt. Betrokkenen zijn van mening dat het absurd zou zijn om hen te verplichten terug te keren omdat dit de procedure nodeloos omslachtig zou maken, aangezien zij zich hier bevinden en hun werkgevers hen zo snel mogelijk nodig zouden hebben. Het feit dat betrokkenen werkbeloftes voorleggen voor knelpuntberoepen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielpcedure niet was afgesloten. Vermits de asielpcedure reeds werd afgesloten op 02.04.2014 verviel op dat ogenblik tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het

Belgisch grondgebied. We merken op dat betrokkenen niet aantonen dat zij tijdens hun asielprocedure tewerkgesteld waren. De voorgelegde werkbeloftes dateren allen van het jaar 2018.

Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken al dan niet in een knelpuntberoep dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij in staat zouden zijn leemtes in de Belgische arbeidsmarkt op te vullen, dat het voorleggen van werkbeloftes hun uitstekende integratie en werkbereidheid zou aantonen, dat zij niet ten lasten zouden vallen van de Belgische staat, dat zij werkwilbig zouden zijn, dat zij geïntegreerd zouden zijn, dat zij zelfbedruipend zouden zijn, dat zij niet van het OCMW zouden afhangen, dat er sprake zou zijn van een uitstekende integratie, dat zij volledig klaar zouden zijn om hun rol als actieve bijdragende burger op te nemen, dat Ani actief geweest zou zijn als vrijwilligster waarbij zich inzette bij de organisatie van Franse lessen en andere activiteiten en uitstappen, dat zij hun attest van deelname aan de cursus maatschappelijke integratie voorleggen, evenals een attest van deelname aan Franse taallessen voor de drie vrouwelijke gezinsleden, enkele deelcertificaten voor de vrouwelijke gezinsleden, drie werkbeloftes, één belofte tot vrijwilligerswerk, een overeenkomst voor taalstage dd. 12.02.2014 voor Ani, hun attesten inzake dringende medische hulp en zes getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

In hun eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij lichten het eerste middel toe als volgt:

"Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoekers wijzen erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoekers wel degelijk goed geïntegreerd zijn in België.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom hebben verzoekers geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

In het eerste middel geven verzoekers een theoretische betoog over de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekers menen dat de bestreden beslissing onredelijk, onevenredig en lichtzinnig is en wijzen op een foutieve appreciatie van de feiten. Verzoekers stellen dat er geen enkele afweging van elementen heeft plaats gevonden en dat hierdoor ook het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel zijn geschonden. Verzoekers geven vervolgens een theoretisch exposé over het zorgvuldigheidsbeginsel en stellen concreet dat de gemachtigde moet rekening houden met alle elementen in het dossier, de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidssituatie, de gezins- en economische toestand en de situatie van sociale en culturele integratie. De gemachtigde is volgens verzoekers dan ook in gebreke gebleven om de

beslissing afdoende te motiveren. Verzoekers stellen dat uit het geheel van de elementen blijkt dat zij wel degelijk goed geïntegreerd zijn en dit niet werd onderzocht door de gemachtigde waardoor ook het redelijkheidsbeginsel is geschonden en verzoekers niet correct behandeld zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en door artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In de motieven wordt in casu verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij verwijst de gemachtigde immers concreet naar het feit dat verzoekers wisten dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van een procedure voor internationale bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De procedure voor internationale bescherming werd afgesloten op 2 april 2014. De gemachtigde stipt aan dat verzoekers evenwel ervoor kozen geen gevolg te geven aan hun bevel om het grondgebied te verlaten en sedertdien illegaal zijn in het land. Daarnaast wijst de gemachtigde erop dat de duur van de internationale beschermingsprocedure niet onredelijk lang was en dat een zekere behandelingsperiode geen recht op verblijf geeft. Aangaande de voorgelegde werkbeloftes motiveert de gemachtigde dat zelfs al betreft het werkbeloftes voor knelpuntberoepen dit niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid omdat tewerkstelling enkel wordt toegestaan zolang de procedure voor internationale bescherming niet was afgesloten. De gemachtigde vervolgt dat indien verzoekers een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen op basis van de wens in België te werken, zij hiervoor vergunningen via de geijkte weg moeten vragen. Verder stipt de gemachtigde aan dat de elementen van integratie, waarna hij een gedetailleerde opsomming geeft van de elementen die verzoekers hebben aangehaald in hun aanvraag, niet als een buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet behandeld worden.

Verzoekers maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 noch van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Van dit laatste artikel wordt eveneens de schending aangevoerd.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

§2 [...]”

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De Raad kan verzoekers niet volgen dat de gemachtigde op onredelijke, onzorgvuldige, of "lichtzinnige" wijze zou te werk gegaan zijn. Evenmin kan de Raad een foutieve appreciatie van de feiten weerhouden. Verzoekers stellen op gratuite wijze dat de gemachtigde geen enkele afweging van de elementen heeft gemaakt, doch zij laten zelf na om in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekers stellen dat de gemachtigde moet rekening houden "met alle elementen in het dossier", kan de Raad niet volgen. In het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben de aanvragers de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit hun uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het komt vervolgens dan aan de gemachtigde toe om concreet in te gaan op de elementen die verzoekers in hun aanvraag hebben aangehaald als buitengewone omstandigheden en dat heeft de gemachtigde wel degelijk op zorgvuldige wijze gedaan.

In casu blijkt immers dat verzoekers in hun aanvraag onder de titel "1. Ontvankelijkheid van de aanvraag" enkel hebben gewezen op de werkbeloftes voor alle familieleden waarbij zij een knelpuntberoep kunnen invullen. Verzoekers hebben aangestipt dat dit hun uitstekende integratie en werkbereidheid toont en ze hebben aangehaald dat het absurd en bijzonder inefficiënt zou zijn dat zij

zouden verplicht worden om hun aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in hun herkomstland, aangezien dat de procedure nodeloos omslachtig en nutteloos verdragend zou maken. Zoals supra reeds aangehaald, heeft de gemachtigde met deze in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheid rekening gehouden en hebben verzoekers nagelaten in hun middel in te gaan op de concrete motieven van de gemachtigde hierover. Waar verzoekers thans wijzen op de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, hebben verzoekers dit in hun aanvraag niet aangehaald als buitengewone omstandigheden. Zij hebben hiernaar, met uitzondering van het element "leeftijd", wel verwezen onder "2. Elementen ten gronde", hetgeen zij ook terecht onder die titel hebben geplaatst aangezien het ook, zoals de gemachtigde in de beslissing motiveert, elementen betreft die niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet behandeld worden. De gemachtigde heeft hierbij verwezen naar het type-arrest van de Raad van State, dat deze stelling onderschrijft.

Waar verzoekers aanhalen dat zij "wel degelijk goed geïntegreerd zijn", wordt dit niet betwist door de gemachtigde. Hij heeft er evenwel terecht op gewezen dat elementen van integratie thans niet in de ontvankelijkheidsfase aan de orde zijn omdat het geen elementen betreft die het indienen van de aanvraag in Armenië bijzonder moeilijk maken. De Raad volgt verzoekers niet dat de gemachtigde hun aanvraag niet op een correcte wijze heeft behandeld.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt ook niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voeren verzoekers opnieuw de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze lichten het tweede middel toe als volgt:

"Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers legden een kopie neer van hun paspoort en van het bewijs van betaling van de retributie. De aanvraag is in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de Ministeriële Omzendbrief van 21 juni 2007 en 26 maart 2009.

Buitengewone omstandigheden die de aanvraag van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 Vreemdelingenwet onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk maken. Normalerweise moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen" (eigen onderlijning).

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval. Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

In eerste instantie wordt gesteld dat verzoekers zo zij de aanvraag niet in België kunnen doen, deze zou moeten doen bij de Belgische ambassade in hun landen van herkomst. Dit gegeven dient dan ook in redelijkheid te worden beoordeeld.

Verzoekers hebben allen de Armeense nationaliteit, doch betreffen wel één gezin dat hierdoor uit elkaar zou worden gerukt, zeker in het huidige klimaat (corona-problematiek) is het voor hen minstens emotioneel onmogelijk om naar Armenië terug te keren.

Alleszins is het bij afweging tussen de belangen van verzoekers en deze van de Belgische staat duidelijk disproportioneel, en bijgevolg ook onredelijk om hen te verplichten terug te keren naar hun respectievelijke landen van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De aanvraag is derhalve ontvankelijk.

Verzoekers verwijzen naar wat hoger is gesteld in verband over het profiel en de buitengewone omstandigheden en aanzien deze hier voor herhaald.

Deze bevestigen onmiskenbaar de buitengewone omstandigheden en de prangende humanitaire situatie.

Verzoekers wijzen er ook uitdrukkelijk op dat bij de beoordeling van de aanvraag rekening dient gehouden te worden met het criterium van artikel 6.4 van de vermelde Richtlijn 2008/115/EG. Zij stelt dat zij duidelijk als schrijnend geval dient aanzien te worden en humanitaire redenen ruim aanwezig zijn. Het gegeven van het zeer lange verblijf, de totale integratie en de medische problematiek van de zoon volstaat voor de toepassing van dit criterium.

Verzoekers wijzen ten overvloede op hun perfecte integratie. Dit blijkt uit het hogergeschetste profiel. De gevoegde en talrijke stukken bevestigen dit onmiskenbaar.

Gevaar voor de openbare orde of veiligheid. Er is geen sprake van dat verzoekers enig gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Verzoekers hebben zich steeds als voorbeeldige burger gedragen.

Verzoekers menen dan ook in aanmerking te komen voor de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dit middel is gegrond."

In het tweede middel wijzen verzoekers erop dat ze een kopie neergelegd hebben van hun paspoort en van het bewijs van de betaling van de retributie. Ze stellen dat de aanvraag dus in overeenstemming is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de Ministeriële Omzendbrief van 21 juni 2007 en 26 maart 2009. Verzoekers erkennen dat ze in principe hun aanvraag bij de bevoegde post in het land van herkomst moeten doen, maar dat in geval van buitengewone omstandigheden de Vreemdelingenwet daarop een uitzondering voorziet. Verzoekers stippen aan dat ze allemaal de Armeense nationaliteit hebben. Door de beslissing zouden zij uit elkaar gerukt worden. Door de coronaproblematiek stellen zij dat het emotioneel onmogelijk is om naar Armenië terug te keren. Verzoekers vervolgen dat het bij de afweging tussen de belangen van verzoekers en die van de Belgische staat duidelijk disproportioneel en dus onredelijk is om hen te verplichten naar hun respectievelijke landen van herkomst terug te keren om daar de aanvraag te doen. Verzoekers menen dat hun profiel de buitengewone omstandigheden bevestigt, evenals hun prangende humanitaire situatie. Vervolgens wijzen verzoekers erop dat de gemachtigde bij de beoordeling moet rekening houden met het criterium van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Verzoekers menen dat ze als schrijnend geval moeten aanzien worden en dat hun lang verblijf, hun totale integratie en de medische problematiek van hun zoon volstaan voor de toepassing van het criterium. Tot slot wijzen verzoekers erop dat zij geen gevaar

betekenen voor de openbare orde en zich steeds als voorbeeldige burgers hebben gedragen zodat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aanstippen dat ze een kopie hebben neergelegd van hun paspoort en het bewijs van betaling van de retributie hebben voorgelegd, wordt dit niet ontkend maar dit neemt niet weg dat indien verzoekers hun aanvraag in België willen indienen, zij een buitengewone omstandigheid moeten voorleggen, die rechtvaardigt dat zij op de uitzonderingsprocedure beroep kunnen doen. Zoals gezegd hebben verzoekers daarvoor enkel op hun werkbeloftes in de aanvraag gewezen. Nu wijzen verzoekers ook op het feit dat door de bestreden beslissing hun gezin uit elkaar zou gerukt worden. Verzoekers bevestigen echter uitdrukkelijk dat ze allen de Armeense nationaliteit hebben, tegelijk blijkt dat verzoekers ook allen het bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet dan ook niet in waarom het gezin van verzoekers uit elkaar zou gerukt worden. Waar verzoekers wijzen op de coronaproblematiek als buitengewone omstandigheid waardoor het emotioneel onmogelijk zou zijn om naar Armenië te gaan, kan de Raad evenmin volgen. De coronapandemie is immers een wereldwijd fenomeen dat ook in België vele slachtoffers maakt. In geval van eventuele reisbeperkingen blijkt niet dat terugkeer van Armeense burgers naar Armenië niet als een essentiële verplaatsing zou kunnen worden aangenomen. Waar verzoekers nog opmerken dat het disproportioneel is om verzoekers te verplichten naar hun “respectievelijke landen” terug te keren, kan de Raad alleen maar vaststellen dat waar verzoekers in het verleden in de Belgische procedure voor internationale bescherming nog een andere nationaliteit hebben aangehaald, zij thans uitdrukkelijk erkennen allen de Armeense nationaliteit te hebben. Zij hebben ook bij de aanvraag kopieën van hun Armeense paspoorten gevoegd. Er is dan ook in casu geen sprake van verschillende landen.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn waarmee de gemachtigde zou moeten rekening houden. Recent stelde de Raad van State dienaangaande echter nog in zijn arrest nr. 250.497 van 3 mei 2021 dat: *“Het doel van die richtlijn 2008/115/EG [...] echter is bepaald in zijn artikel 1 dat voorziet dat: “In deze richtlijn worden de gemeenschappelijke normen en procedures vastgesteld die door de lidstaten moeten worden toegepast bij de terugkeer van illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen, overeenkomstig de grondrechten die de algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht en het internationaal recht vormen, met inbegrip van de verplichting om vluchtelingen te beschermen en de mensenrechten te eerbiedigen.” Deze richtlijn regelt dus de terugkeer van onderdanen van derde landen in illegaal verblijf en niet de voorwaarden voor de toekenning van een verblijfstitel. Artikel 6.4. van richtlijn 2008/11/EG heeft als enkel doel in een uitzondering te voorzien op de regel, die is voorgeschreven aan de lidstaten door artikel 6.1 van dezelfde richtlijn, nl. dat de lidstaten een terugkeerbesluit uitvaardigen tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft. De enige uitvoering van die bepaling wanneer een lidstaat een verblijfstitel toekent bestaat er niet in die titel toe te kennen maar in het zich onthouden van het nemen van een terugkeerbesluit of in de vernietiging of schorsing van een terugkeerbesluit dat eerder reeds is genomen. De lidstaten kennen geen verblijfstitel toe op grond van artikel 6.4 van richtlijn 2008/115/EG. Ze maken gebruik, in toepassing van die bepaling, van de mogelijkheid om af te wijken van de verplichting, op grond van artikel 6.1. van dezelfde richtlijn, om een terugkeerbesluit op te leggen aan een derdelander die in illegaal verblijf is. Het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bevindt zich dus niet in het kader van de uitvoering van artikel 6.4. van de richtlijn 2008/11/EG (eigen vertaling)”*.

De Raad kan verzoekers dan ook niet volgen waar zij stellen dat het gegeven van het lang verblijf, de totale integratie en de medische problematiek van de zoon zouden volstaan voor toepassing van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoekers kunnen zich in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet dienstig op artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn beroepen. Hoe dan ook, en ten overvloede, lichten verzoekers niet toe over welke medische problematiek van de (klein)zoon, die 1 jaar is, het in casu zou gaan.

Waar verzoekers terug aanhalen perfect geïntegreerd te zijn, zich als voorbeeldige burger te gedragen en geen probleem betekenen voor de openbare orde, waardoor zij menen in aanmerking te komen voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat het verzoekers in eerste instantie toekomt aan te tonen waarom zij zich zouden kunnen beroepen op de uitzonderingsprocedure om in België de aanvraag in te dienen in plaats van volgens de door de wet voorziene basisprocedure vanuit het herkomstland. Thans heeft de gemachtigde (nog) geen uitspraak gedaan over de grond van de aanvraag om machtiging tot verblijf, aangezien de grond van de aanvraag pas kan onderzocht worden als de aanvraag ontvankelijk is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel blijkt wederom niet.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekers woonachtig zijn te België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekers, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verzoekers gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar familie achter te laten.

Het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kunnen verzoekers zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zij reeds sinds lange tijd in België verblijven en woonachtig zijn. Het centrum van hun belangen bevindt zich hier.

Verzoekers zijn hun land van herkomst ontvlucht omwille van de vele problemen waarin het verkeerde. Sedert 2013 verblijven verzoekers onafgebroken in België.

De belangrijkste reden van hun vlucht naar België was om hun dochters toe te staan veilig op te groeien.

Onderwijl hebben verzoekers hun leven in België opgebouwd. De gehele familie is immers woonachtig in België.

Sinds hun aankomst in België hebben verzoekers het nodige gedaan om de Nederlandse taal machtig te worden.

De dochters hebben hier steeds actief deelgenomen aan het gemeenschapsleven, niet in het minst door in België naar school te gaan.

Van zodra verzoekers over een verblijfsvergunning beschikken, kunnen zij tewerkgesteld worden. Dat zij over voldoende fondsen beschikken om geen last te zijn van het Belgische sociaalezekerheidsstelsel en daarentegen kunnen bijdragen aan het Belgische economische leven, blijkt te meer uit het gegeven dat zij zelf een woning hebben aangekocht.

Verzoekers beschikken eveneens over een zeer ruime vriendenkring in België.

Indien verzoekers dienen terug te keren naar haar land van herkomst dan kunnen zij hun gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkenen is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor.”

In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers voeren aan dat door het “afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten” zij gedwongen worden om terug te keren naar het herkomstland en familie achter te laten. Het terugsturen van verzoekers naar hun herkomstland maakt volgens hen een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Verzoekers stellen dat ze niet naar hun herkomstland kunnen terugkeren aangezien ze hier al lang verblijven, sedert 2013 en het centrum van hun belangen zich in België bevindt, nu de gehele familie hier woonachtig is. De reden van hun vlucht destijds naar België lag in het feit dat ze hun dochters veilig wilden laten opgroeien. Verzoekers vervolgen dat zij het Nederlands machtig zijn, actief hebben deelgenomen aan het gemeenschapsleven, de dochters hier naar school zijn gegaan en zij tewerkgesteld kunnen worden van zodra ze een verblijfsvergunning hebben. Verzoekers stippen aan dat ze geen last zijn van het Belgisch sociaalezekerheidssysteem en kunnen bijdragen aan het Belgisch economisch leven hetgeen blijkt uit het feit dat ze zelf een woning hebben aangekocht.

Verzoekers wijzen nog op hun ruime vriendenkring en concluderen dat indien zij moeten terugkeren naar het herkomstland zij hun gezinsleven daar niet kunnen beleven en aldus artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- ‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging

van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekers een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoeren in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het beschermingswaardig gezinsleven, werd supra reeds vastgesteld dat de beslissing geldt voor het hele gezin, in de ruime zin van het woord, zijnde voor de beide ouders, meerderjarige dochters en het zoontje van Mw. G.A. Ook werd aan alle verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Waarom verzoekers wederom spreken over het achterlaten van familie bij terugkeer naar het herkomstland is voor de Raad dan ook een raadsel. De bestreden beslissing kan in casu geen schending opleveren van de bescherming van het familieleven. Waar verzoekers nog stellen dat de bestreden beslissing verhindert dat ze "elders" hun normaal en effectief gezinsleven uitbouwen en verderzetten, is het vaste rechtspraak van het Hof dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat betreft het beschermingswaardig privéleven benadrukt het EHRM dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

In casu merkt de Raad op dat wat betreft verzoekers niet kan gesproken worden van gevestigde immigranten, gezien zij niet betwisten dat hun verblijf sedert 2014 illegaal is. De Raad volgt verzoekers niet dat zij in de onmogelijkheid zouden zijn om hun aanvraag in te dienen bij de bevoegde post van hun herkomstland om de enkele reden dat zij reeds lang in België verblijven. Verzoekers verwijzen thans naar hun vlucht naar België om hun dochters veilig te laten opgroeien, maar hebben in hun aanvraag onder "1. Ontvankelijkheid van de aanvraag" niet gewezen op eventuele veiligheidsredenen waarom de aanvraag niet vanuit Armenië zou kunnen ingediend worden.

De overige elementen die verzoekers verder in het licht van hun privéleven aanhalen, zijnde dat zij het Nederlands machtig zijn, actief hebben deelgenomen aan het gemeenschapsleven, de dochters hier naar school zijn gegaan en zij tewerkgesteld kunnen worden van zodra ze een verblijfsvergunning hebben, zijn opnieuw elementen van integratie waarvan de gemachtigde terecht niet heeft aangenomen dat zij zouden verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 van Vreemdelingenwet bij de bevoegde post in het buitenland wordt ingediend. Verzoekers halen thans wel een eerder zwaarwichtig nieuw element aan, zijnde het feit dat ze een woning zouden hebben aangekocht, echter dit is een element dat niet werd aangehaald in de aanvraag van 25 juli 2019, noch hebben zij dat met enig begin van bewijs gestaafd.

De Raad neemt dan ook niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 930 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vijfde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES